

imidlertid kun er for Hustruens Skyld, at Ægtemanden fritages for at yde Underholdsbidragene, bør hans Pligt til efter de almindelige Regler at yde disse indtræde, saasnart Hustruen dør. I det Tilfælde derimod, hvor Ægtemanden har narret Kvinden, taler overvejende Grunde for at give hende den samme Ret, som dersom han havde været ugift. Benægter han at have anvendt de falske Foregivender, og hun ikke paa anden Maade kan bevise det, bør det kunne paalægges ham at beedige Benægtelsen, saaledes at han i Vægringstilfælde taber. Derimod kan det ikke erkjendes for berettiget at lade ham ifalde *Straf* for de falske Angivelser; det vilde ikke harmonere med vor øvrige Lovgivning, der ikke straffer Løgn; hun har intet rimeligt Krav paa at stilles bedre, end om Foregivenderne havde været sandfærdige. Dog stiller Sagen sig særlig i det Tilfælde, hvor han desuden før Besvangerselsen har lovet hende Ægteskab *); her er der Grund til at lade ham ifalde en alvorlig Straf for det bedragerske Løfte, som han hverken vilde eller kunde opfylde. Rejsning af saadan kriminel Sag skal ikke kunne berøve Pigen Ret til at faa ham idømt Benægtelsesed. Ved Siden heraf maa imidlertid, som foran fremhævet, fastholdes, at *kan* Moderen ikke forsørge Barnet, men maa søge Hjælp hos det offentlige, bør han altid erstatte dette Udlæget; ligeledes bør han i Tilfælde af Moderens Død forsørge Barnet eller betale det offentlige dets Forsørgelse. Anken over den usle Opdragelse, det offentlige lader de Børn faa, som det maa tage sig af, rammer selvfølgelig ikke disse Regler; en Reform paa nævnte Omraade vil ogsaa komme de her omtalte uægte Børn tilgode.

Med Hensyn til Straffen for Ægteskabsbrud er Reglen jo for Tiden den, at Straf kun anvendes, naar den forurettede Ægtefælle begærer det. Man vilde *muligvis* dog gjøre Hustruerne en Bjørnetjeneste ved at forandre Reglen derhen, at Straffen ifaldes, selv om hun ikke begærer det. Det er nemlig et Faktum, at i mange Ægteskaber, hvor Manden er Hustruen utro, forstyrrer dette ikke saameget det ægteskabelige Liv, at Hustruen ønsker dette ophævet. Lader man imid-

*) Efter vor Lovgivning kan den Mand, der under Ægteskabsløfte besvangrer en Kvinde, dømmes til, under Tvang af daglig Mulkt, at ægte hende (forsaavidt dette altsaa ikke umuliggjøres ved, at han alt er gift).